

Kada, su cetnici okupirali, Vlasenicu i poceli da zatiru sve sto je Muslimansko i prevoditi, sto se moglo prevesti na Srpsko, (ne bi me zacudilo ni da je neki Srbin i nebo zaveo u katastar pod Srpsko) doslo je i do neminovnog dezinformiranja naroda. Srpski lideri, su laznim informacijama hranili svoj narod. Do, Muslimana su stizale informacije o necijem ubistvu. Mnogi su oplakali svoje najmilije. Slijedila bi ogromna radost, kad bi saznali da je, navodno ubijena osoba ziva i da je vijest lazna. Srpski fasizam je dostigao kulminaciju. Da nas nisu mrzili i prije ne moze mi niko dokazati. Ne moze se insan najednom pretvoriti u krvolocnu zvijer. Ne moze te do jucerasnji komsija i drug (nazovite ga kako hocete, ja nesto nejмам rijeci za to), najednom smatrati najvećim neprijateljem i zlom koje prijete "Nebeskom narodu." To, njihovo zlo, cucalo je u njima sve do aprila 92. Sjetili se krvoloci i kad ih je neko ruzno pogledao. Za, taj, pogled mora glavom platiti. Ko to smije Srbina tako pogledati? Sjetili se isti i kad im je neko djevojku preteo. Za to "nedjelo", mora biti silovana necija sestra, majka, kcerka ili supruga, a on to mora gledati.

Dosla do moje tetke informacija da su me cetnici zaklali u Dzamijskoj avliji. Plakala tetka, zao joj bilo. Voljela me je mnogo. Razmisljala je tetka i o ponavljanju istorije i nase sudbine. Pitala se zasto je to tako? Zar u svakom ratu muskarci iz njene familije moraju platiti glavom. Nije bilo kraja njenoj sreći kad je saznala da sam ziv i sa puskom u ruci. Tetki ubise sedamnaestogodisnjeg sina i muza u Srebrenickom genocidu. Ni, za kosti im ne zna!

U rano proljeće 1993 god. prostrila se vijest o mojoj drugoj smrti. Vijest stigla i do Zagreba. Culi nasi da je u Turalicima poginuo komandir diverzantske cete Semso.

Tog ranog proljeca iduci kroz Kladanj primijetih konvoj sa humanitarnom pomoci. Obradovah se. Zavladała glad u Bosni. Mi imamo dva obroka dnevno. Prvi obrok se dijelio oko podne, drugi predvece. Jeli smo lecu ili rizicu na vodi. Bez hljeba i zacina. Ako bi dobili krisku hljeba onda nejma kuhanja.

Iduci tako primijetih Begu u prvom kamionu. Imenjak moga babe. Cudno me nesto gleda, samo sto nije promolio glavu kroz sajbu. Zaustavi adas mog babe kamion.

- Jesi li to ti Semso.

- Jesam Begane! - Sto?

Zacudih se kako me to upita.

- Ma nemogu da vjerujem. - Mi smo tebe oplakali u Hrvatskoj.

- Zasto mene? Odgovorih sa osmjehom.

- Ma, mi culi da si poginuo u Turalicima.

- Nisam Begane. - Vidis da sam ziv.

Isprica mi Began o tome kako je stigla informacija do njih, o mojoj smrti. Objasnih mu da sam bio u toj akciji. Malo je falilo da ostavim kosti tu i da sam se jedva izvukao. Rekoh Beganu da je tada poginuo Semso Music iz Turalica, pa da su me zamijenili za njega. Poginulo je jos Turalicana tada. Zaboravio sam koliko ih je tacno poginulo, pa necu nagadjati. Nekome ne smeta ni kad kaze oko deset, oko pedeset ili oko hiljadu. Meni smeta. Ne, broji se krompir pa da se to olahko izgovori. Meni je svaciji zivot vrijedan i treba ga zapisati.

Prodje jos jedna godina rata i ja docekah moju trecu smrt 1994. god. Svake godine sam ginuo po jednom. Ostalo je da poginem jos 1995. god. Za tu godinu je informacija izostala. Malo je zaista falilo da poginem na Ozrenu te godine. Nekoliko dana pred sami kraj rata.

Rekose mi da me trazi moj gazda kod kojeg sam stanovao u Kladnju. Rekose i da je nesto ozbiljno. Rekao im, ako me vide da mu se odmah javim.

Pomislih na majku. Da joj se nije sta desilo? Bolesna je.

Nadjoh gazdu, a on odmah:

- Gdje si ti? - Nikako da te nadjem. - Trazi te amidza iz Njemacke. - Sto puta je zvao.
- Zasto? - Sta hoce? - Da mi nije poslao para? - Mozda paket! - Mozda je zena poslala nesto pa zove!
- Rekao je opet zvati. - Neka ti on objasni. - Zvao te je u Komandu i ovdje.
- Je li rekao gdje ce zvati?
- Nije.

Cekah jos neko vrijeme u stanu. Ne zove amidza. Odlucih da odem do Komande. Mozda ce zvati tamo.

Kad stigoh u Komandu, dezurni mi rece da je amidza zvao. Zvace u stan.

Vratih se do stana. Gazda opet kaze da je amidza zvao i da mu je on rekao da sam otisao u Komandu i da zove tamo. Nahodah se.

Vratih se u opet u Komandu. Opet dezurni kaze da je zvao amidza. Ljut je. Napao ga. Pitao ga zasto ga lazu. Zasto mu ne kazu istinu. Zvace u stan.

Shvatih da je nesto ozbiljno. Sta li je?

Nazvah gazdu i rekoh mu da amidza ceka ako ne stignem prije.

Otrcah do stana. Nije amidza zvao. Cekam!

Zazvoni telefon. Javih se. Amidza.

- Jesi li to ti Semso? Place.

- Jesam. - Sta je bilo? - Sto me toliko trazis? - Zasto places?

- Mi culi da si poginuo.

- Zar opet?

- Mejrema (moja supruga) zvala Komandu, i neko joj rekao da je pala granata i da si poginuo.

- Jeste pala granata, blizu, ali niko nije poginuo.

- Ma, njoj neko rekao da si mrtav i ona se onesvjestila. - U bolnici je.

Pogodi me ta vijest. Naljutih se. Pitam se, koja je budala to mogla reci. Kosti cu mu polomiti.

- Kako su djeca amidza? - Kako su ona reagovali?

- Dobro su. - Evo ih kod mene.

Shvatih da me djeca i ne znaju. Imala su tri i jednu godinu kad su me zadnji put vidjela.

Prica amidza da je i on povjerovao da sam mrtav. Kad god nazove neko mu rekne da zove na drugi broj. Pomislio da nece niko da mu kaze da sam mrtav.

- Nazovi amidza bolnicu i reci Mejremi da sam ziv.

- Nece ona vjerovati dok ne cuje tebe.

- Nazovi ti Mejremu i reci da me nazove.

- Dobro.

Cekam da Mejrema nazove i razmisljam. Ko bi mogao reci da sam mrtav. Moram to saznati. Ispricah sve gazdi. Rekoh mu da cu ubiti onoga ko je to rekao. Ode gazda negdje.

Zvoni telefon... Mejrema je... Place...

- Ziv sam, ne placi.

Ne moze da govori od placa. Jedva me upita.

- Jesi li ranjen?

- Nisam ranjen. - Nije mi nista bilo. - Jeste pala granata blizu. – U, Komandi bio samo dezurni. - Ni njemu nije bilo nista.

- Ne lazes me!

- Ne lazem! - Ja sam tvoj vojnik sreće.

Nasalih se sa njom i utjesih je nekako. Zavrismo razgovor.

Oдох do Komande da vidim ko je mogao reci da sam poginuo?

Nadjoh u komandi gazdu sa dezurnim. Pitam dezurnog da nije on rekao Mejremi da sam mrtav. Kaze da nije i da su bili neki majstori. Premjeravali pohlupane prozore. Doći ce ponovo da zakuju prozore lamperijom. Reče jos i da je izlazio vani, da uzme zraka. Osamutila ga granata. Mozda je rekao neko od tih majstora.

Ne, saznadoh nikad ko je rekao da sam mrtav. Shvatih da je gazda otisao u Komandu da sredi situaciju. Vjerovatno je rekao da sam ljut i da se sakrije ime onoga ko je rekao da sam mrtav.

Ja sam jedan od mnogih koji je dezinformacijom proglašavan mrtvim. Cesto se to desavalo u Bosni.

Nista cudno ni neobicno u ratu.

PLBiH.ORG

WWW.PLBiH.ORG